

IGELITKA

Vedle lavičky s vybledlými poutači na opěradle k volbě kohosi pro cosi ležel tulák. I on zvolil. Už nevstane, už se toulat nebude. Přišli neznámí lidé a odnesli mrtvé tulácké tělo. Igelitku na lavičce ponechali, ta musí svou roli ještě dohrát, ta do márnice nepatří. Rozhlédla jsem se ponurou listopadovou ulicí a pochopila jsem, že je načase ukousnout si z koláčku od Alenky.

Rychle jsem se rozhodla a tak jsem mohla bez prodlení vlézt do igelitky. Tolik cestiček, uliček chodbiček... Některé tmavé, v jiných se svítilo nebo byly zalité slunečním či měsíčním světlem. Nazdařbůh jsem procházela jednu po druhé. Potkávala jsem mnoho krásných i ošklivých, mladých i starých lidí, ženy, muže, i malé roztomilé děti. Kočka tu byla, i několik psů, urozených i prašivých, spousty veverek a dokonce kůň s jednou kratší nohou. Hromady špinavých roztrhaných novin, časopisů i čerstvého tisku. Obrazy, sochy, tramvaje, vlaky, nádraží - tolik nádraží! Kam pojedu? Ach, nemám jízdenku a u pokladny je tolik čekajících! Před nádražím netrpělivě zabručel starý autobus plný rozjařených brigádníků. Přistoupila jsem. Zpívali nadšené písně o budování republiky a popíjeli žluté a červené nápoje ze směšných skleněných lahví s patentními uzávěry. Kousek jsem s nimi jela. Pak jsem šla pěšky krajinou bez stromů, skal i domů, míjel mne nákladák zamazaný od hlíny a betonu. Vylezla jsem do kabiny a usadila se.

Řidič měl na sobě zaprášené montérky a kněžský kolárek. Po zpovědi jsem se nechala vysadit u bezejmenného mostu. Pod mostem bylo veselo. Noc byla teplá, a třebaže zpod mostu není vidět hvězdy, lidé, kteří tam přebývali, měli radostnou náladu. Klaun s rozteklým úsměvem v pomalované tváři však jediný byl smutný. Vzala jsem ho s sebou do města. Posadili jsme se na schody muzea. Mocné dveře vedoucí pouze dovnitř byly zavřené, protože v tu dobu nikdo neprodával vstupenky do minulých životů. Počkali jsme na svítání a pak jsme se vzali. Prstýnky jsme měli každý v kapse, snad od dřívějšíka. Děti, co se nám narodily, rychle na nás zapomněly a čápi a vrány je roznesly do jiných rodin.

Můj klaun se stal rybářem, páchl bahnem a hodně pil, prý kvůli svému revma. Přesedla jsem do jiné loďky a doplula zcela sama na jezírko u zámku. Vyprávěla jsem labutím, co se mi přihodilo, ale ony nic nechápaly. Jejich životy byly odpředu dozadu i zpátky delší a důležitější než můj. Sbohem, bílé a věrné labutě!

Na břehu už byla spousta spadaného listí. Schválně jsem v něm šourala nohama, listí vyletovalo, lesklo se a vonělo před mými kroky. Došla jsem až k lavičce. Byla do ní dávno vyryta dvě srdce a písmena. Na lavičce ležela igelitka. Něco v ní bylo, ale jak to jen prozkoumat? Vzpomněla jsem si na Alenčin koláček. Ukousla jsem sousto a vstoupila do igelitky. Ocitla jsem se na opuštěné zastávce, na lavičce s poutači na jakési volby. Přijížděl autobus číslo sedmdesát sedm. Zvolila jsem a nastoupila. Za oknem jsem uviděla vyprázdněnou igelitku. Ještě chvíli letěla v našem směru.